

Leni Saris

Licia zet door

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Hoofdstuk 1

Het was warm, eigenlijk te warm om te tennissen. De tennisbaan zag er gewoonweg akelig zonnig uit. Helemaal niet aanmoedigend.

Het grootste deel van het clubje jonge mensen in fleurige lichte zomerkleding bepaalde zich ertoe om de aangename rol van toeschouwer te spelen.

‘Lieve deugd, waar die twee de moed vandaan halen om zo actief te zijn, begrijp ik niet,’ zei Ferna, ze verbeet moedig een geeuw. ‘Het is bijna angstwekkend om Ans en Herman zo onbekommerd in de felle zon rond te zien dartelen. Je verwacht ieder ogenblik dat ze bezwijmd met een zonnesteek neer zullen vallen.’

‘Doe niet zo opwekkend, Fer! Ik snap niet waar jij de moed tot zo’n redevoering vandaan haalt,’ klonk het uit een tweede stoel.

‘Ik begrijp niet waarom we hier gekomen zijn,’ verhief Hennie haar stem. ‘Zeg Fer, Hans had eigenlijk gelijk om weg te blijven.’

Ferna maakte een beweging met haar racket. ‘Maak je niet benauwd, lieve kind, ik verzeker je dat Hans nog wel komt, al is het misschien niet om te tennissen.’

Ze keek voorzichtig naar Licia van Marle, om

te zien welke uitwerking haar woorden hadden. Maar Licia had blijkbaar niets gehoord. Ze lag in haar stoel voor zich uit te staren, zeker met haar gedachten niet op het tennisveld.

Een nieuwaangekomene bleef even glimlachend kijken naar de luie groep op het enige schaduwrijke plekje.

‘Wat is dat hier voor een zwijgende, luie bijeenkomst?’ Ze hadden hem noch horen, noch zien komen.

‘Hans! Wat ben je schandelijk laat. Was het de moeite nog om te komen?’

Even werd de stemming wat levendiger, maar lang duurde dat niet.

Hans’ ogen zochten over al die hoofden Licia, die op het ogenblik zo in zichzelf gekeerd scheen. Heel anders dan de lachende, vrolijke Licia, die zij gewoon waren. Ze leek nog zo’n kind met haar grote lichtbruine ogen en een krans van heel kort krullend blond haar.

Meer dan een vrolijk, lachend kind, verwend en zonder zorgen was ze ook niet. Toch kon iemand die dieper zag dan de oppervlakte de laatste tijd een kleine verandering merken in haar gedrag. Het was alsof die zorgeloze vrolijkheid niet meer zo echt van binnenuit kwam.

‘O, Licia, schone jonkvrouw, in gepein-

zen verzonken? Het is overigens te warm om te denken,' zei hij, nadat hij zich handig tussen de kris en kras verspreid staande stoelen had gewrongen en naast haar in een stoel was neergevallen. Licia keek op, ze vertoonde twee rijen verblindend witte gelijke tanden in een vrolijke lach, er vielen opeens diepe kuiltjes in haar wangen. 'Zo ken ik je beter,' gaf hij tevreden toe, 'dat is je gewone gezicht. Jij moet niet zitten peinzen als een groot mens.'

'Je bent een dwaas joch en je zeurt,' zei Licia, 'ik kan heus ook wel zorgen hebben. Weet je, mijn leven is zo geheel en al zon dat zelfs de allerkleinste schaduw me angstig maakt.'

Haar eigenaardige, donkere stem, die zo heel anders klonk dan de schelle geluiden van de andere meisjes, klonk aarzelend, alsof ze zelf verbaasd was over haar woorden.

'Jouw stem zou ik overal bovenuit herkennen,' beweerde Hans.

Licia fronste de wenkbrauwen en ongeduldig zei ze: 'Ja, zo zijn jullie nou! Van de hak op de tak springen. Hans, ik wou je wijzer hebben. Wees toch niet zo... zo... hè, ik weet het zelf niet. Ik had niets moeten zeggen.'

Achter haar riep Ferna: 'Li, geen ruzie maken! Vertel me liever eens of je op het feest van

Jos komt, volgende week. Ja toch zeker?’

‘Ja, als er niets tussen komt,’ zei Licia onzeker. ‘Wat zou ertussen komen?’ informeerde Ferna verbaasd.

‘Och, dat weet ik zelf niet,’ gaf ze vaag ten antwoord. Ze lachte weer en schudde alle zorgen van zich. Misschien maakte ze zich wel voor niets angstig, dacht ze optimistisch. Ze sprong op.

‘Wie heeft er nog moed om te spelen, jij, Ferna?’

Ze tikte Ferna met haar racket op het hoofd. Met een gillette beschermde Ferna haar keurige kapsel.

‘Schei uit! Ik kan niet veel verdragen vandaag!’

‘Hoe kom jij eigenlijk aan jouw zotte naam?’ vroeg Ferna beminnelijk na een korte stilte.

‘Gewonnen uit de loterij,’ zei Licia, ‘het geval zit zo. Officieel is mijn naam Felicia, dat is te mooi voor dagelijks gebruik. Toen begonnen ze me tot mijn grote ontzetting Fee te noemen. Dat klonk zo wee en ik had trouwens op school geen leven meer. Dus bleef er niets anders meer over, dan het nu eens met het laatste stukje naam te proberen en dat klinkt nog al kordaat.’

‘Veel bijzonders is het niet.’ Ferna haalde haar neus op, ze had zo’n kleinerend maniertje om je altijd gauw zo’n vinnig hatelijkheidsje toe te duwen, net een speldenprik.

Hans wilde woedend uitvallen, maar Licia, de altijd zachtaardige, die nu eenmaal ruzie verafschuwde, zei sussend: ‘Je hebt gelijk, hoor Ferna, laten we dat flauwe gesprek maar stoppen, de warmte schijnt een verlamme uitwerking op onze hersens uit te oefenen. Ik ga naar huis. Ik vind het hier te warm en te saai.’

‘Ik breng je,’ zei Hans direct en hij sprong op. ‘In zo’n warmte nog galant te zijn!’ spotte Ferna, ‘maar als je eigen zuster je eens durft vragen, hm.’

‘Geen wonder, als die zus zo’n exemplaar is als jij,’ ketste Hans terug, ‘overigens moesten jouw ridders eens weten, wat dat aanminnig lachende mondje thuis allemaal uitkraait. Ik heb de eer je te groeten!’

Onder het gelach van de anderen maakten Licia en Hans dat ze weg kwamen.

Ze reden even zwijgend voort, dan zei Hans hartelijk: ‘Ik weet dat ik je zo-even ergerde, maar tussen die hele bende kun je immers geen ernstig woord spreken. Licia, wat scheelt er eigenlijk aan?’

‘Och, het is eigenlijk zo vaag en toch ben ik bang.’ Ze staaarde voor zich uit op de zonbeschenen weg.

‘Maar waarvoor dan toch?’ vorste hij, ‘als je het niet zeggen kunt, dan wil ik niet aandringen, maar bedenk maar, dat niets zo erg is als het op het eerste gezicht lijkt.’

Licia glimlachte even. ‘Ik hoop dat het zo gemakkelijk is als jij zegt. Ik dank je in ieder geval voor je woorden.’

Ze praatten verder over verschillende onderwerpen op hun gewone luchtige toon. Ze stonden stil voor het imposante herenhuis dat op een van de mooiste singels lag en Licia nam afscheid van Hans met de belofte, dat ze waarschijnlijk wel op Jos’ feest zou komen.

Licia belde ongeduldig, het meisje deed open ‘Moeder thuis?’ vroeg Licia, ze gooide haar racket op de haltafel neer.

‘Mevrouw is in de serre, juffrouw Licia.’ ‘Dank je. Je hoeft voorlopig nog niets voor me klaar te leggen. Ik weet niet of ik vanavond nog uitga.’

Licia ging naar binnen en liep naar de serre, een heerlijk plekje, vol prachtige planten. Haar moeder keek glimlachend op.

‘Dag Li, ben je niet erg vroeg vandaag?’

‘Ja, dat is zo,’ gaf Li toe, ‘maar ik kreeg opeens het gevoel: moeder is zo dikwijls alleen en van de club waren ze met zoveel. Ik vond dat ik u dan beter gezelschap kon komen houden. Is vader nog niet thuis?’

Het gezicht van mevrouw Van Marle versomberde opeens. ‘Ja, Licia, vader is in zijn studeerkamer.’

‘Zou ik even naar hem toe kunnen gaan?’ wiefelde Licia. Mevrouw knikte. ‘Och ja, waarom niet, lieve kind?’

Opeens viel op Licia weer heel zwaar de gedrukte sfeer die op het huis lag en die pas van de laatste weken dateerde. Langzaam klom ze de brede trappen op en klopte zacht aan de deur.

Meneer Van Marle zat stil aan zijn schrijftafel en keek geërgerd op toen er iemand binnenkwam. Toen hij zijn dochter zag, trachtte hij te lachen. Heel sterk viel het Licia opeens op, hoe slecht en oud hij eruitzag, zo in het felle licht. Ze had het niet eerder gezien, misschien had ze er niet op gelet, het te druk gehad met zichzelf en haar vele pretjes.

‘Paps,’ zei ze vleierend, ze ging op de leuning van zijn stoel zitten, ‘toe, waarom komt u niet beneden, voelt u zich niet goed?’

‘Ik voel me uitstekend,’ zei hij, met een mislukte poging om opgewekt te zijn.

‘Zeg paps, over een paar dagen wordt er een feest door Jos gegeven. Het kost natuurlijk weer het een en ander aan kleren en zo. Zou ik niet liever thuisblijven?’

Meneer Van Marle keek boos op, maar zijn gezicht verzachtte toen hij het halfbezorgde, half besluiteloze gezichtje zag.

‘Welnee, kindje, ga gerust en maak je nergens bezorgd over,’ zei hij hartelijk, ‘alles komt wel weer in orde.’

‘Dus dan is er toch iets verkeerd?’ viel ze haastig in en haar ogen werden groot van schrik. Toen moest hij wel bekennen: ‘Ja, er is iets, moeilijkheden. Iedereen heeft tegenwoordig moeilijkheden, waarom wij dan niet? Ik hoop het weer in orde te kunnen brengen, Licia.’

Licia voelde zich zo hulpeloos, ze begreep er zo weinig van, ze had zo weinig begrip van praktische en ernstige zaken.

Heel langzaam liep ze weer terug naar beneden, haar hand gleed bijna liefkozend langs het gladde glanzende hout van de gebeeldhouwde trapleuning, haar voeten verzonken onhoorbaar in de kostbare loper. Zo kwam ze beneden, in de stille hal. Ze keek opmerkzaam rond.

Zo lief en zo vertrouwd was haar dit hoekje, met de statige oude Friese klok, die zo plechtig de minuten aftelde en de fraaie donkere meubelen, het witte marmer van de vloer onderbroken door een paar kleine Perzische tapijtjes in warme harmoniërende kleuren. Door het gekleurde glas in lood van de deur vielen de zonnestralen in tal van kleuren in de stille hal. Vreemd, dacht ze, maar vandaag kwam haar zelfs dit lieve vertrouwde stukje thuis, waar ze troost gezocht had, anders voor dan gewoonlijk. Met tobben kon ze vader niet helpen, maar de gedachten waren zo hardnekkig, die lieten zich niet verdrijven. Als vaders zaken eens niet meer goed gingen, dat gebeurde toch zoveel tegenwoordig, misschien moesten ze dan wel weg uit dit oude lieve huis. Nee, dat zou ze gewoon niet kunnen dragen, dat zou te vreselijk zijn.

Wat zou ze trouwens moeten beginnen? Ze had zo'n gemakkelijk leventje, er was nooit de geringste moeilijkheid geweest. Ze kreeg alles wat ze wenste, ze ging veel uit, reisde veel. Ze was pas twee jaar van school en de mogelijkheid dat zij, Licia van Marle, ooit in betrekking zou moeten, had ze belachelijk gevonden. Ze had er eenvoudig nooit aan gedacht. Eens had haar va-